

ЖЕТА

ЧАСОПИС

6/173 червень 2021

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Архиерейська Літургія, присвячена 20-літтю візиту до України святого Папи Івана Павла II

27 червня 2021 року Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, звершив Архиерейську Божественну Літургію, яка увінчала святкування двадцятиліття візиту в Україну святого Папи Римського Івана Павла II.

Літургія відбулася на площі перед храмом Різдва Пресвятої Богородиці у Львові – місці, де 20 років тому Святіший Отець зустрівся з українською молоддю. Главі Церкви співслужили Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, та єпископи Синоду УГКЦ – Високопреосвященний владика Володимир, Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський, Високопреосвященний владика Борис, Архієпископ і Митрополит Філадельфійський, Преосвященний владика Гліб, апостольський адміністратор єпархії святого Володимира Великого в Парижі, Преосвященний владика Василій, єпарх Коломийський, Преосвященний владика Йосиф, єпископ-помічник Київської архієпархії, Преосвященний владика Теодор, єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії, Преосвященний владика Петро, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії, Преосвященний владика Богдан, єпископ-помічник Стрийської єпархії, Преосвященний владика Степан, єпископ Курії Києво-Галицького Верховного Архієпископства. Також співслужило численне духовенство.

До молитви долучилася велика кількість паломників – львів'ян та гостей. Водночас із Патріархом молилися вірні нашої Церкви у різних куточках світу за посередництвом онлайн-трансляції.

Святкування ювілею приїзду святого Папи стало знаковою подією – спомином благословенного часу паломництва Святішого Отця та, за словами Глави нашої Церкви, святом зустрічі після нелегких часів пандемії коронавірусу. Особливе значення мало вшанування пам'яті блаженних новомучеників, проголошення яких звершив Папа Іван Павло II рівно 20 років тому, 27 червня 2001 року.

По завершенні Літургії Блаженніший Святослав висловив ширшу вдячність усім архиєреям та священнослужителям, що взяли участь у цьому богослуженні, пароху парафії Різдва Пресвятої Богородиці о. Оресту Фредині та всій команді організаторів масштабних ювілейних святкувань, а також усім вірним, що об'єдналися в спільній молитві цього дня.

У відповідь митрополит Ігор сердечно подякував Патріархові за візит і благословення, а о. Орест Фредина передав Блаженнішому Святославу особливу реліквію – хрест, яким Святіший Отець благословляв вірних в часі свого українського паломництва. Цей хрест не був забраний до Ватикану, а залишився в Україні і тепер перебуватиме у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві.

Також о. Орест Фредина подарував митрополитові Ігорю панягію з нагоди 40-ліття його вічних монаших обітів, яке владика відзначатиме 2 липня.

Завершилися Літургія молитвою «Боже великий, єдиний».
Преслужба Львівської архієпархії

Митрополит Львівський відвідав парафію Вознесіння Господнього

У неділю сліпородженого, 6 червня, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, з пастирським візитом відвідав парафію Вознесіння Господнього у Львові (вул. Широка, 81А). Тут він разом з соратниками парафії та запрошеними священнослужителями звершив Архієрейську Божественну Літургію. По її завершенні відбувся Чин освячення води, а відтак архієрей окропив нею присутніх вірних.

Роздумуючи над словами Євангелія, що описує подію оздоровлення сліпородженого, владика Ігор проаналізував у проповіді дар зцілення від духовної сліпоти, якого потребує кожна людська душа. Постать сліпця, якому, сліпому зроду, відкрив очі Христос, є прикладом для кожного з нас, бо, позбавлений фізичного зору, він бачив божественність Ісуса глибше, ніж здорові фарисеї та книжники. «Сліпець нічого не заперечував, бо був віруючою особою, слухняним до голосу Божого, пішов умився й прозрів. Цей чоловік, який до цього часу нічого не бачив, духовно був більше зрячим від інших юдеїв та фарисеїв, які переслідували Христа».

Оздоровлений не лише стверджує факт свого зцілення з рук Христа, а й мужньо захищає Його перед тими, хто намагається оскаржити, вступає в суперечку з фарисеями, не зважаючи на жодні ризики. Цей приклад, наголосив проповідник, є взірцем для нас у часі непевностей, сумнівів, заперечень твердо стояти у вірі в нашого Спасителя. Сьогодні це питання звучить до кожної людини доброї волі: як ми віримо у Сина Чоловічого, в Бога, про якого знаємо значно більше, ніж зцілений чоловік? Ісус оздоровив його, а зціленому довелось багато витерпіти, щоб не відректись Христа, не критикувати Його та не заперечити. Він вийшов переможцем, бо визнав Ісуса за Бога... Усі маємо шанс вірити Бога й бути спасеними, і хай Син Божий благословить нас у цьому!»

Пресслужба Львівської архієпархії

Червнева зустріч протопресвітерів Львівської архієпархії

8 червня в конференц-залі курії Львівської архієпархії відбулися червневі збори протопресвітерів Львівської архієпархії під головуванням синкела у справах духовенства та священничих родин о. Юрія Чудяка.

Зустріч була присвячена обговоренню низки заходів, що мали відбутися у червні в Львівській архієпархії. Зокрема, о. Іван Колтун, парох парафії Успення Пресвятої Богородиці с. Страдч, розповів про цьогорічне проведення традиційної Страдецької проції з урахуванням карантинних обмежень.

Програму святкування 20-ліття приїзду до України Святішого Отця Папи Римського Івана Павла II представили о. Орест Фредина та о. Тарас Карвацький, запланувавши на молитовних та мистецьких заходах, запланованих на парафії Різдва Пресвятої Богородиці у Львові з 13 по 27 червня з участю Отця і Глави нашої Церкви разом із Митрополитом Львівським.

Голова комісії у справах молоді Львівської архієпархії о. Володимир Битюга анонсував вишкіл для духівників та аніматорів парафіяльних молодіжних спільнот, запланований у Львівській духовній семінарії Святого Духа. Цей захід має бути тренінгом щодо організації літніх таборів для молоді, інструктажем учасників щодо деталей правильної організації табору, а також ознайомленням із пропозиціями його наповнення.

Директор Катехитичного центру Львівської архієпархії Віра Ценглевич наголосила на потребі оновлення даних щодо катехитичного служіння у всіх деканатах та організації списків катехитів, що звершують це служіння.

Також учасники зустрічі розглянули низку актуальних економічних та організаційних питань з життя Львівської архієпархії.

Пресслужба Львівської архієпархії

В архикатедрі відбувся духовно-мистецький вечір «Молитва св. Івана Павла II за Україну»

20 червня в Архикафедральному соборі св. Юра відбувся духовно-мистецький вечір «Молитва св. Івана Павла II за Україну», присвячений пам'яті 20-річчя приїзду до України святого Папи Римського Івана Павла II.

Захід відбувся з благословення Високопреосвященного владика Ігоря, Архієпископа і Митрополита Львівського, і справжньою основою вечора стало духовне слово архієрея. Митрополит поділився своїми спогадами про святого Івана Павла II, його візит до України, зокрема, й до львівської архикатедрі, відзначаючи особливу роль святителя у відродженні нашої Церкви та новітній історії Європи. «Гадаю, завдяки молитві Папи, завдяки його різним зустрічам з високими представниками влади різних країн, його розмові, авторитету впала Берлінська стіна, розвалився Союз, і ціла соціалістична система зруйнувалася», – зауважив архієрей, додаючи, що саме зустріч Папи Івана Павла II з керівництвом Радянського Союзу спричинилася до легалізації УГКЦ, якої багато місяців домагалися вірні Церкви.

Митрополит пригадав чимало подій, пов'язаних з приїздом Папи, зокрема, проголошення блаженними новомучеників нашої Церкви, відзначивши його «зустрічі, слова, надих, яким Папа надихав наряд до добра, до любові, до кращого». Особливою рисою Івана Павла II було вміння слухати і доброзичливе, жертвоне ставлення до людей. «Мимо виснаженого організму, служив Богові до кінця», – наголосив владика Ігор і додав, що він «цим добрим прикладом надихає, щоби наше життя було служінням Богові через служіння ближнім».

У рамках численних святкувань 20-ліття візиту святого Папи вечір в архикатедрі в особливий спосіб був присвячений молитовній згадці та глибокому пережиттю спогадів цієї події. Проводили мистецький захід солісти, хор та камерний оркестр Заслуженої академічної капели України, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка «Трембіта» під батуту Сергія Якобчука (концертмейстер оркестру – Марта Бура). У їхньому виконанні прозвучала духовна музика українських та європейських композиторів. Ведучою вечора була заслужений працівник культури України Марія Христинич.

Через роздуми та спогади присутні могли знову пережити події двадцятилітньої давності. Важливим доповненням вечора був мультимедійний супровід, який виконав Святослав Козак, зокрема, кадри хроніки папських богослужень у Львові, слова святителя до української молоді та його глибоких молитовних розважань.

Проект реалізовано під патронатом Львівської архієпархії УГКЦ, Львівської обласної ради, департаменту з питань культури, національностей та релігій ЛОДА і Фондації «Андрей». Автор проекту – Михайло Перун, директор Фондації «Андрей».

Пресслужба Львівської архієпархії

Львівська духовна семінарія відсвяткувала престольний празник

У свято П'ятдесятниці Львівська духовна семінарія Святого Духа молитовно відсвяткувала свій престольний празник. Богослуження свята разом зі семінарійною спільнотою звершив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський.

У суботу, 19 червня, відбулася Велика Вечірня з Литією, в часі якої архиєрей поставив у піддиякони семінаристів V курсу.

20 червня, у день свята Зіслання Святого Духа, митрополит звершив Архиєрейську Божественну Літургію у співслужінні отців-настоятелів семінарії та запрошеного духовенства. Святкування празника ознаменувало також завершення семінарійного навчального року, тому після Літургії студенти VI курсу – випускники семінарії – отримали документи про завершення навчання.

Опісля святкування продовжилися спільним почастинком та урочистою академією, а відтак митрополит звершив Вечірню з коліноприклонними молитвами.

Пресслужба Львівської архієпархії

Празник храму Пресвятої Трійці у Львові

20 червня, на свято Зіслання Святого Духа, у храмі Пресвятої Трійці у Львові (вул. Тершаківців, 11а) відбулася Божественна Літургія, яку звершили синкел у справах капеланства військових, ув'язнених, студентів і дітей-сиріт о. Андрій Хомишин, голова Центру студентського капеланства ЛА УГКЦ о. Юрій Остапюк та капелан Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького, сотрудник храму Пресвятої Трійці о. Ігор Хомічак. До спільної молитви долучилася молодь Центру студентського капеланства. Літургію супроводили співом вихованці цього храму – квінтет «Misericordia» (Роман Медвідь, Ірина Лісньовська, Марія Слаба, Ярослава Слаба, Сніжана Грициняк).

З проповіді отця Андрія Хомишина: «Бог, начебто розділяючи ті мови, об'єднує народи в одну спільноту, котру ми сьогодні називаємо Церквою, частиною якої ми з вами сьогодні є. Нам дуже пощастило! Не тому, що колись батьки нас похрестили і в нас є фотографія, а тому, що ми свідомо називаємо себе людьми віри! Господь сьогодні говорить про віру, що це дороговказ: «Будете ходити у світлі». Не тільки в тому фізичному, а у світлі нашого розуму, яке допомагатиме робити нам правильний вибір. Бог діє тоді, коли ми готові його почути. Коли ми відкриємо серця на дію Бога, то ми станемо надлюдьми, суперменами! Люди, котрі приймають віру у Христа, – вони не можуть літати, не мають якоїсь фізичної сили, але вони мають неймовірну духовну ознаку, духовну силу, яка допомагає їм долати все».

Центр студентського капеланства офіційно розпочав душпастирювання у цьому храмі 4 грудня 2019 року, і вже наступного дня тут відбулася перша Божественна Літургія. Богослужіння для студентів та викладачів відбуваються щодня о 18:00.

Джерело: Facebook Центру студентського капеланства ЛА УГКЦ

Ієрейське рукоположення дякона Тараса Напори

24 червня, у день спогадування пам'яті святих апостолів Вартоломея і Варнави, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив Архиєрейську Божественну Літургію в Архикафедральному соборі святого Юра. Співслужило архиєреєві духовенство архикафедри та запрошені священнослужителі.

В часі Літургії митрополит рукоположив у священство дякона Тараса Напору. Звертаючись із батьківським словом до ієрея Тараса, митрополит побажав йому справді гідного й доброго священства: «Сьогодні, дорогий священнику Тарасе, ми виконали Господню волю, якою Він вибрав тебе від віків бути священником. Ти – священник люблячого Бога, нашого найкращого Батька, який прислав у світ свого Сина Ісуса Христа, щоби врятувати нас від вічної неволі ненависних нам демонів. Тому твоє життя повинне сяяти практикою любові Бога через любов до ближніх, твоє навчання – навчати вірний люд любити та прославляти Господа. Усе інше для тебе повинно бути чужим і далеким».

Архиєрей пригадав постаті святих апостолів, пам'ять яких вшановують у цей день. Вартоломея і Варнава віддали своє життя за Христову віру, проповідуючи Господнє слово усюди, куди їх провадив Бог, жертвуючи себе для сповнення Його волі.

Насамкінець митрополит поручив молодого священника опіці Божої Матері: «Хай пресвята Богородиця, опікунка всіх людей, піклується тобою, дорогий священнику Тарасе! Ти старайся бути Її вірним сином, щоб гідно верстати шлях священничого життя».

По завершенні Літургії новопоставлений ієрей Тарас уділив присутньому духовенству та вірним своє перше священниче благословення.

Пресслужба Львівської архієпархії

Молитовний вечір «Вервиця святого Папи» в соборі святого Юра

23 червня в Архикафедральному соборі святого Юра відбувся молитовний вечір «Вервиця святого Папи», приурочений 20-літтю приїзду в Україну святого Папи Римського Івана Павла II. Цей захід, проведений у рамках загальних святкувань ювілею папського паломництва, в особливий спосіб був присвячений спогадам візиту понтифіка до львівської архикафедри і вшануванню Теревовлянської чудотворної ікони Богородиці, перед якою він молився. У часі своїх відвідин святий Папа благословив корони, якими оздоблена ікона, а також подарував їй свою власну вервицю, яка зберігається в соборі разом зі святинією.

Молитовний вечір розпочався Божественною Літургією. Опісля вірні вшанували постать святого Івана Павла II молитвою вервиці, розважаючи над Світлими Таїнствами, які він установив. Провадив молитву сотрудник собору святого Юра о. Павло Дроздяк, а співом її супроводжував молодіжний хор архикафедри.

Розважаючи над таїнствами вервиці, вірні молилися в багатьох наміреннях та згадували візит Папи, що ознаменував важливі сторінки історії нашої Церкви. Серед них – проголошення блаженними українських новомучеників, як також велика роль Івана Павла II в доленосних подіях другої половини XX століття, зокрема, й у шляху УГКЦ до воскресення.

Пресслужба Львівської архієпархії

Х Всеукраїнська проща духовенства УГКЦ до Перемишлян

2 червня відбулася традиційна Всеукраїнська проща духовенства Української Греко-Католицької Церкви до Перемишлян. Моління прощі очолив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський.

В умовах карантинних заходів проща була нечисленною – вірні могли долучитися до молитви через онлайн-трансляцію з храму святого Миколая у Перемишлянах. Завдяки цьому традиційна зустріч священства цьогоріч все-таки відбулася.

Архирейську Божественну Літургію Митрополит Львівський звершив у співслужінні Преосвященного владика Тараса, єпарха Стрийського, Преосвященного владика Петра, єпископа-помічника Сокальсько-Жовківської єпархії, Преосвященного владика Богдана, єпископа-помічника Стрийської єпархії, та духовенства Львівської митрополії. По завершенні Літургії також був звершений молебень до блаженного священномученика Омеляна.

Пресслужба Львівської архієпархії

У дні Зелених свят у Північній Німеччині вшанували пам'ять українців, які трагічно загинули в часи Другої світової війни

Напередодні Задушної суботи з почитанням всіх від віку спочилих українці Німеччини відвідали цвинтар Зельхорст у Ганновері, де молитовно вшанували пам'ять трагічно загиблих українців в часи Другої світової війни. На цьому цвинтарі поховані українці-військовополонені та примусові робітники, які загинули від нацистського режиму. Особливо вшанували пам'ять 279 немовлят і маленьких дітей (приблизно до двох років), яких насильно відлучали від матерів, щоб вони не заважали їм працювати. Голод і холод ставали причиною загибелі позбавлених материнської опіки дітей.

У поминальній молитві взяли участь Генеральний консул України у Гамбурзі Ірина Тибінка, віце-консул Федір Севрюков та отець-декан Роман Максимців.

У день свята Зіслання Святого Духа українці Гамбурга та околиць після Божественної Літургії в храмі Всіх святих УГКЦ вирушили до місця вічного спочинку численних братів і сестер з України у Гайденау. Історичні дані свідчать, що у цій місцевості було кілька тисяч українців, які організувалися в міцну громаду, видавали свою газету, засновували школи і побудували греко-католицький храм. На жаль, серед українців була й велика смертність, зокрема, помирало багато дітей кількох років життя. На цвинтарі Гайденау є виокремлене місце, де вони спочивають.

Моління очолив парох храму Всіх святих УГКЦ у Гамбурзі та душпастир громади українців о. Павло Цвюк. «Молитися за спочилих – це наш святий обов'язок. Пам'ятаючи в молитвах про них, ми заслужимо й собі ласку в Бога – мати пам'ять вічну після нашої смерті. Хтось за років надцять і за нас предстоятиме перед Всевишнім!» – сказав у своїй проповіді о. Павло.

Зі словом напіння про важливість берегти все, що українське, та плекати свою культуру на німецькій землі звернулися до присутніх генконсул Ірина Тибінка та голова Об'єднання українських організацій Ростислав Сукенник.

Спільним співом державного гімну України, духовного гімну «Боже, великий, єдиний» та славної пісні «Чуєш, брате мій» завершилася молитва та вшанування пам'яті українців, що спочивають на кладовищі Гайденау.

Департамент інформації УГКЦ

«Соціальна приязнь – одна з найглибших і найзатребуваніших властивостей сучасного світу»

Форум відповідальних людей, який 11-12 червня проходив у Патріаршому домі УГКЦ у Львові, став першою подією після тривалих карантинних обмежень, на якій учасники зустрілися в живому форматі.

Цього разу один із наймасштабніших і найтриваліших проєктів Патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ присвятили темі «Соціальна приязнь», яка є особливо важливою в умовах пандемії. У форматі дискусій та практик учасники отримали основні кейси про комунікацію в складних обставинах, дізналися про шляхи до успішної соціалізації та випрацювали своєрідні правила поведінки людини в суспільстві.

«Організуючи цього разу Форум відповідальних людей, ми взяли за основу провідну думку з найновішої енцикліки Папи Франциска про стосунки, потребу людей один в одному. І це не випадково, адже ми всі тривалий час перебували на самоізоляції, і, переконаний, що кожен відчував особливу спрагу за живою комунікацією та співнодією. Саме тому ми вирішили через обговорення теми соціальної приязні підштовхнути людей вибудовувати взаємини, формувати нові платформи для взаємодії, – наголосив координатор проєкту «Форум відповідальних людей», секретар Патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ Орест Гевак. – Соціальна приязнь – надзвичайно глибока тема, тож для нас було важливо підібрати спікерів, які завдяки своєму досвідові зможуть розкрити її різносторонньо. Тішить і те, що учасники Форуму були з різних куточків країни – з Києва, Дніпра, Тернополя, Івано-Франківська, Львова, Чорткова, Кривого Рогу, Луцька, Мостиськ. Бо завдяки їм ми можемо помножувати нашу працю на всю Україну».

Також наскрізною темою цього Форуму відповідальних людей були деякі цілі сталого розвитку: подолання бідності, подолання голоду, гідна праця, скорочення нерівності, відповідальне споживання та партнерство заради стійкого розвитку в перетині взаємин із цінностями.

Вже наприкінці літа Форум відповідальних людей планують організувати спільно з Коломиїською єпархією УГКЦ.

Наталія Павлишин, Департамент інформації УГКЦ

Владика Микола відслужив першу Божественну Літургію в Мельбурнській катедрі

20 червня новопризначений єпарх для українців в Австралії владика Микола (Бичок) разом із владикою-емеритом Петром (Стасюком) відслужив першу Святу Літургію в Мельбурнській катедрі у співслужінні з дияконами та священниками храму. Перед відprawою відбувся процесійний хід від єпископської канцелярії до церкви. Вірні привітали двох владик перед входом до храму, після чого розпочалася урочиста Архирейська Служба Божа.

Розпочинаючи проповідь до людей, архиєрей пригадав, що рівно рік тому, на свято Зіслання Святого Духа, відбулася його хіротонія в архикафедральному храмі святого Юра у Львові, де через карантинні обмеження не могло бути багато людей. Проте сьогоднішня П'ятдесятниця вже святкується в Мельбурнській катедрі Верховних апостолів Петра і Павла, хоч, на жаль, у храмі може бути тільки 75 людей. Слава Богу за все.

Владика Микола також зазначив: «Сьогодні є наша П'ятдесятниця, адже у Таїнстві Миропомазання кожен із нас отримав Святого Духа. Свято Зіслання – це також день народження Церкви. Церква – це не тільки будівля, але насамперед це «живе каміння», яким є кожен із нас, де маємо свою місію і покликання. Проте головне покликання кожного – це проповідання Бога своїм життям та своїм прикладом. Ми маємо говорити про Бога і жити Богом так, щоб інші могли казати: «Щоб це могло бути?» (Ді. 2, 12).

По закінченні святкової Літургії владика з духовенством відслужили панахиду за всіх полеглих за волю України. За старим звичаєм було виголошено доповідь про боротьбу за незалежність України та її героїв. Згодом всі зібралися в парафіяльному залі на обід, на якому можна було ближче познайомитися з новим єпархом.

Пресслужба Мельбурнської єпархії

Владика Тарас освятив Духовно-просвітницький центр святого Пантелеймона

21 червня в м. Моршин сестри Згромадження Пресвятої Родина відкрили Духовно-просвітницький центр святого Пантелеймона, який стане місцем для духовного, психологічного та фізичного оздоровлення. З цієї нагоди владика Тарас, єпарх Стрийський, очолив у каплиці новозбудованого центру Літургію та звершив Чин освячення цього закладу.

Звертаючись до сестер ЗСПР, архиерей мовив: «Бажаю вам, щоб ви були запалені вогнем Святого Духа. Щоб усі дари, якими Господь вас обдарує, ви використали для того, щоб відтворити в своєму житті таїнство, яке Бог вписав у нашій природі через свою Троїчність і Єдиність, щоб кожен з нас пройшов свій шлях вибраною Христом дорогою від свободи до любові, як шлях свого зростання від образу до подоби».

Преслужба Стрийської єпархії УГКЦ

У Чернівцях вшанували жертв масових депортацій буковинців до Сибіру

14 червня, з ініціативи ГО «Товариство політ'язнів та репресованих» та за підтримки місцевої влади, мешканці міста зібралися на траурний мітинг та поминальну молитву перед хрестом «Жертвам комуністичних репресій», що на кладовищі по вулиці Зеленій, для відзначення 80-ї річниці масових депортацій буковинців до Сибіру.

Владика Йосафат, єпископ Чернівецький, разом із катедральними отцями та представниками інших конфесій помолитися панахиду за жертв масових депортацій, після чого виступили живі свідки – діти депортованих родин.

Довідка

На території Чернівецької області в 40-х роках минулого століття проживало 1553 сім'ї активних членів «нерадянських політпартій». Після «чисток» 1940 року в цьому краї від «класово-ворожих» та «соціально-небезпечних елементів» на початку 1941 року перед каральними органами стояло завдання – вивезти за межі області всіх неблагонадійних.

Депортації проходили у два етапи: перший відбувся 23 травня, другий – 13 червня. Основна маса депортованих у травні була з Садгирського, Чернівецького, Глибоцького та Сторожинецького районів. Тільки в період передвоєнної «советизації» на Буковині було репресовано і депортовано (за облікованими архівними матеріалами) майже 11 тис. громадян.

Преслужба Чернівецької єпархії УГКЦ

Відтепер територія студмістечка біля Стрийського парку має назву «Площа Святої Софії Премудрості Божої»

Освячення та урочисте найменування площі Святої Софії – Премудрості Божої відбулося 23 червня на університетському кампусі УКУ. Саме так відтепер називатиметься територія студмістечка біля Стрийського парку (в районі вул. Стрийської та вул. Козельницької).

Найменування розпочали з Божественної Літургії у храмі Святої Софії – Премудрості Божої, яку очолив президент УКУ владика Борис (Гудзяк), Митрополит Філадельфійський. Після закінчення богослужіння присутні вийшли на подвір'я храму, де відбулося освячення площі.

Звертаючись до присутніх, митрополит Філадельфійський сказав: «Князь Ярослав у Києві здвигнув храм Святої Софії, який нагадує нам, що ми є продовжувачами і наступниками Київської християнської традиції. Продовжуючи цю тисячолітню традицію, наш університет зростає, зміцнюється. Нашим особливим покликанням є не лише примножувати знання, управляти інформацією, вправно й ефективно панувати над даними, а свідчити і служити так, щоби все було оповите любов'ю. Тому найменування цієї площі іменем Святої Софії підкреслює нашу місію і вказує мету нашого прагнення. Нехай почитання Божої Премудрості надалі надихає нас і веде у наступне тисячоліття. Будьмо гідні цієї спадщини і плекаймо правдиву мудрість».

До урочистостей також долучилися голова Львівської обласної адміністрації Максим Козицький та мер міста Львова Андрій Садовий.

Міський голова Львова у своєму слові згадав дні, коли Іван Павло II благословив Україну, зокрема Львів. Він зазначив, що не пригадує впродовж тих двадцяти років такого піднесеного настрою в місті, який панував тоді: «Люди були надзвичайно привітні, усміхнені, радісні. Мабуть, найважливішим для нашого міста є те, що Ісус Христос через посередництво Святішого Отця мав задум, плоди якого тут нині бачимо: прекрасний храм, Центр Шептицького, УКУ. Тут немає жодного внеску держави. Це все – пожертви тисячі людей зі всього світу».

Ректор УКУ о. Богдан Прах підсумував: «Я дякую Господу Богу, що посилає мрійників на цей світ посеред нас, що вони запалюють інших мрійників і ми стаємо свідками великого Божого чуда. Саме завдяки такому мрійнику, як наш владика Борис, що відповів на заклик Божий, постав Український католицький університет. Сьогодні ми стоїмо перед університетським храмом і усвідомлюємо це провидіння».

Департамент інформації УГКЦ

У Казахстані освятили пам'ятний знак «Синам і дочкам України, замученим у важкій неволі»

23 червня, з метою вшанування пам'яті українців, ув'язнених в часи сталінізму в таборі «КарЛаг» у Казахстані, на меморіальному кладовищі селища Спаськ Карагандинської області відбулося освячення нового пам'ятного знака «Синам і дочкам України, замученим у важкій неволі». До заходу долучилися нащадки українців, репресованих в карагандинських таборах. Зокрема, Іван Карпинський – живий свідок тих страшних подій.

Пам'ятник освятив Апостольський адміністратор для католиків візантійського обряду в Казахстані й Центральній Азії, громадянин України о. Василь Говера.

Поклавши квіти до нововстановленого пам'ятника, посол України в Казахстані Петро Врублевський наголосив, що політичні репресії з боку Росії не зупинилися із закінченням сталінського режиму. Сьогодні десятки політичних в'язнів відбувають покарання в російських в'язницях за відстоювання своєї національної ідентичності. Дипломат подякував присутнім за внесок у збереження пам'яті про українців, яким довелося пройти пекло сталінського терору.

Захід відбувся за організації Карагандинського товариства української мови імені Т.Г.Шевченка «Рідне слово» та за підтримки Посольства України в Казахстані.

Департамент інформації УГКЦ

Папа Франциск призначив Апостольського нунція в Україні

15 червня у Ватикані повідомлено, що Святіший Отець Папа Франциск призначив Апостольським нунцієм в Україні Високопреосвященного Вісвальдаса Кульбокаса, обраного титулярним архієпископом Мартани.

Новий Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас народився 14 травня 1974 року в Клайпеді (Литва). 19 липня 1998 року був рукоположений у священство та інкардинований до Тельшайської дієцезії. Отримав науковий ступінь доктора теології та ліценціат з канонічного права.

1 липня 2004 року вступив на дипломатичну службу Святого Престолу та був скерований на роботу до Апостольської нунціатури в Лівані, відтак – у Королівстві Нідерландів, в Російській Федерації, у секції відносин з державами Державного секретаріату та в Кенії.

Крім рідної литовської, архієпископ Вісвальдас Кульбокас володіє італійською, французькою, іспанською, англійською та російською мовами.

Департамент інформації УГКЦ

Папа призначив нового префекта Конгрегації в справах духовенства

11 червня у Ватикані повідомлено, що Папа Франциск призначив префектом Конгрегації в справах духовенства Преосвященного Лазаря Ю Хун Сіка, дотеперішнього ординарія дієцезії Теджону, що в Південній Кореї. Святіший Отець підніс його до архієпископської гідності, зберігаючи титул єпископа-емерита Теджону.

Водночас Папа розпорядився, щоб кардинал Беніаміно Стелла, який очолює Конгрегацію від вересня 2013 року, і далі виконував це служіння, доки новий префект не вступить у посаду. Кардиналові Стелі в серпні виповнюється 80 років життя, що є граничним віком для кардиналів, які очолюють відомства Римської Курії.

Єпископ Ю Хун Сік народився 1951 року, наприкінці 1979 року рукоположений у священство в Теджонській дієцезії, в якій 2003 року став єпископом-коад'ютором, а через два роки – правлячим єпископом. У серпні 2014 року приймав Папу Франциска, який прибув на азіяську зустріч молоді, що відбувалася в санктуарії в Солмоє, що на території цієї південнокорейської дієцезії.

«Vatican News»

Папа зустрівся з Ноемі – дівчинкою, випадково пораненою мафією

Два роки тому, 3 травня 2019 року, випадковість, яка від цього не перестане бути злочинною, назавжди змінила життя чотирирічної на той час Ноемі: одна з 17 куль, випущених під час перестрілки між представниками мафіозних кланів, що відбулася серед білого дня на Національній площі Неаполя, потрапила в дівчинку, поранивши легені та пошкодивши хребет.

У понеділок, 7 червня 2021 р., здійснилася мрія батьків Ноемі: зустріч з Папою Франциском. Після того, як лікарі ствердили, що дівчинка вже не перебуває у смертельній небезпеці, молоде подружжя виявило бажання зустрітися зі Святішим Отцем, якого дуже шанують. Вони звернулися до тодішнього Неапольського архієпископа кардинала Крешенціо Сепе, але на заваді стала пандемія. В цей період відбулася зміна на єпископській катедрі, і коли новий архієпископ Доменіко Баталья прибув з відвідинами до цієї сім'ї, батьки і йому висловили бажання про зустріч донечки з Папою. Той пообіцяв подбати про це і дотримав слова.

«Це незабутня зустріч. Це унікальні емоції. Ми досі не віримо, що були в нього. Ми дуже цього хотіли. Здійснилася мрія», – розповіла мама Таня, яка разом з чоловіком Стефано, архієпископом Батальєю та донечкою Ноемі побувала в «Домі святої Марти».

«Vatican News»

Папа і «Людина-павук»: волонтер, який викликає усмішку в хворих дітей

Погляд учасників загальної аудієнції, що 23 червня відбулася на внутрішньому подвір'ї Апостольського палацу у Ватикані, привертав незвичайний гість. Серед прочан, які слухали повчання Святішого Отця, перебував супергерой, який немовби зійшов зі сторінок коміксів. Врешті наприкінці аудієнції відбулася особиста зустріч з Папою Франциском, якому незвичайний паломник не лише подарував маску Людини-павука, але й «відкрив» свою ідентичність, розповівши про свою місію.

Маттія Вілардіта, якому 28 років, справді є позитивним супергероем. Працівник портового підприємства в Вадо-Лігуре дарує усмішку хворим дітям, а наступна його місія, про яку він розповів Папі – педіатричні відділення римської лікарні імені Агостіно Джемеллі, куди він після загальної аудієнції прибуде разом з оркестром італійської поліції.

«Але справжніми супергероями є діти, які страждають, і їхні рідні, які з надією борються, – сказав Маттія журналісту з «L'Observatore Romano» Джампаоло Маттеї. – Я переодягаюся в Людину-павука, щоб викликати усмішку в дітей, які перебувають у лікарні. Роблю це, бо сам маю вроджену недугу та протягом 19 років часто перебував на госпіталізації в Генуї, й мені б сподобалося, якби тоді, коли перебував самотній у лікарняному ліжку, я би побачив Людину-павука, що через вікно входить до моєї кімнати».

Маттія Вілардіта заснував спільноту однодумців-волонтерів, які, переодягаючись у персонажів з коміксів, приносять хвилини радості в педіатричні відділення. «Вперше цю маску я вдягнув на Різдво 4 роки тому: я мав доставити комп'ютер до лікарні Сан-Паоло в Імперії й захотів вигадати щось, щоб розважити дітей, які переживали те, що свого часу пережив я», – зазначив волонтер, розповівши, що його діяльність не припинялася також і під час карантину, здійснивши понад 1400 відеодзвінків. Стосунки з дітьми ентузіасти підтримують і після того, як повертаються з лікарні додому. Через контакти з батьками організуються свята-несподіванки, чи, наприклад, просто доставка піци.

«Vatican News»

Папа призначив владика Цирила Василя єпархом Кошицької єпархії в Словаччині

24 червня у Ватикані повідомлено, що Папа Франциск прийняв зречення з пастирського уряду, подане владикою Міланом Хаутуром, ЗНІ, єпархом Кошицьким для католиків візантійського обряду в Словаччині. Водночас новим єпархом Святіший Отець призначив владика Цирила Василя, ТІ, дотеперішнього Апостольського адміністратора sede plena цієї єпархії, зберігаючи за ним персональний титул архієпископа.

Кошицьку єпархію візантійського обряду в Словаччині 30 січня 2008 року створив Папа Венедикт XVI, піднісши до гідності єпархії існуючий на той час Кошицький екзархат. Першим єпархом Святіший Отець призначив тодішнього екзарха владика Мілана Хаутура. Натомість 20 січня 2020 року було повідомлено про те, що Папа Франциск призначив владика Цирила Василя, тодішнього архієпископа-секретаря Конгрегації для Східних Церков, Апостольським адміністратором sede plena цієї єпархії.

Архієпископ Цирил Василь народився 10 квітня 1965 року в Кошицях. Після навчання у 1982-1987 роках на богословському факультеті святих Кирила й Методія в університеті Братислави, 1987 року став священником. Відбувши на навчання до Риму, розпочав вивчення канонічного права, а 1990 року вступив до Товариства Ісусового, в якому 2001 року склав довічні обіти.

Захистивши докторат, 2000 року став деканом факультету канонічного права Папського східного інституту, в якому в 2004-2007 роках був віце-ректором, а потім – ректором, аж до призначення секретарем Конгрегації Східних Церков, проголошеного 7 травня 2009 року. У вересні того ж року отримав єпископські свячення.

«Vatican News»

Чергова партія допомоги від Папи країнам, які страждають від пандемії

Апостольська елемозінерія через нунціатури передала в різні країни світу 35 дихальних апаратів і медично-санітарні товари, призначені для боротьби з пандемією коронавірусної інфекції.

«В той час, як у багатших країнах швидкими темпами просувається кампанія щеплення, в багатьох частинах біднішого світу досі залишається важким надзвичайний стан в медицині», – цими словами розпочинається прес-реліз Апостольської елемозінерії, в якому вона повідомляє про те, що придбала чергову партію дихальних апаратів. У четвер, 17 червня 2021 р., разом з іншими медико-санітарними товарами, вони були розіслані в деякі країни, що особливо потерпають від пандемії. До Бразилії та Індії, які утримують першість у сумному рейтингу заражень, передано по 6 дихальних апаратів, по 5 – до Колумбії та Аргентини, по 4 – до Чилі та ПАР, 3 – до Болівії та Сирії та 2 до Папуа Нової Гвінеї. Прилади, як зазначено в комюніке, вислані дипломатичною поштою до відповідних Апостольських нунціатур, які передадуть їх до медичних закладів, про потреби яких вони раніше проінформували Апостольську елемозінерію.

Vatican News

Папа Франциск прийняв у Ватикані Президентку Грузії

18 червня Папа Франциск прийняв на аудієнції в Апостольському палаці у Ватикані Президентку Грузії Саломе Зурабішвілі, яка після цього зустрілася з Секретарем у справах стосунків з державами архієпископом Полем Річардом Галлагером.

Прес-служба Святого Престолу повідомляє, що під час щирих розмов сторони висловили задоволення добрими стосунками між Святим Престолом і Грузією, з особливою згадкою про взаємну співпрацю в культурній, науковій та освітній сферах, та про внесок Католицької Церкви в життя країни. Крім того, відбувся обмін думками щодо тем регіонального та міжнародного характеру, звертаючи особливу увагу на гуманітарні питання, наголосивши на необхідності сприяння справедливості та соціальної гармонії.

«Vatican News»

Папа Франциск прийняв у «Домі святої Марти» групу в'язнів

«Сьогодні вранці після 8:45 Папа Франциск зустрівся в «Домі святої Марти» з приблизно 20-особовою групою в'язнів з третьої окружної в'язниці Ребібія, яких супроводила директорка, капелан та деякі функціонери, що після цього відвідали Ватиканські музеї» – таке коротке повідомлення 21 червня поширила прес-служба Святого Престолу. Однак за цими сухими словами стоять незабутні враження, спроможні вплинути на подальше життя та долю людей.

Хліб, випечений цієї ночі власними руками. Саме такий подарунок особи, позбавлені свободи, принесли Святішому Отцеві, щоби подякувати йому за «дар надії», яким він обдаровує в'язнів. В родинній атмосфері Папа Франциск підтвердив гостям свою особливу уважність до становища людей, які перебувають в обставинах обмеженої свободи, розповів про свій досвід відвідування в'язниць в Аргентині та запевнив, що молиться за них і за їхні сім'ї.

«Сьогодні вся спільнота в'язниці пережила разом з Папою дуже важливий досвід», – сказав, не приховуючи емоцій, о. Морено Версолато зі Згромадження слуг Марії, що звершує капеланське служіння в пенітенціарному закладі. Саме на слові «спільнота» наголосив священник, вказуючи на те, що до Ватикану прибули дванадцять в'язнів, директорка, три виховательки, представники пенітенціарної поліції та дві жінки-судді. Саме присутність останніх, за його словами, має особливе значення, бо йдеться про осіб, які оцінюють та підписують різні дозволи в рамках процесів ресоціалізації та альтернативні покарання.

Спілкуючись з журналістом, директорка в'язниці розповіла про досвід гостинності та надії: «Хліб, принесений Папі в подарунок, має для нас дуже важливе значення: під час піку локдауну ми запустили курси пекарства й сім в'язнів вже були найняті на роботу. Хліб, випечений цієї ночі для Папи Франциска, є нашим «дякую». Як і цеглинка з хрестом, яка символізує курси мозаїки, не є формальним жестом, а знаком віри та надії».

«Vatican News»

Глава УГКЦ: «20 років тому фраза св. Івана Павла II, що справжня свобода більше коштує і вимагає, ніж неволя, зачепила мене до самого серця»

У своєму слові до української молоді святий Папа вжив унікальну фразу, над якою, вважаю, мають замислитися духовні отці, богослови. Він говорив про свободу любові. Бо лише той, хто вміє любити, може бути вповні свободним. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час проповіді до вірних на площі перед храмом Різдва Пресвятої Богородиці (Сихів-Львів), де 20 років тому Папа Іван Павло II зустрічався з вірними.

«Ми сьогодні зійшлися так велелюдно, щоб пригадати собі перше історичне паломництво до України наступника апостола Петра – сьогодні святого Івана Павла II, – зазначив Глава Церкви. – Пригадуєте цю історичну зустріч з молоддю тут, на цьому місці? Тоді Святіший Отець промовив, можливо, провокативні, але глибокі слова. Він почав розмову з молоддю із запитання: "Можливо, і ви хочете відійти?" Це були слова Ісуса Христа до своїх апостолів, для яких вимога любити так, як любить Бог, видавалася дуже тяжким завданням. А тоді Петро відповідає: Господи, а до кого нам іти?! Та ж у Тебе є слова життя вічного!» – нагадав Предстоятель.

На цьому місці, відзначив Блаженніший Святослав, Папа передав українській молоді особливий дороговказ. Він це назвав компасом, щоб не загубитися в сучасному світі.

«Тим компасом серед розбурханого моря сучасного світу є ніщо інше, як Десять Божих заповідей. Це та дорога, та школа життя, дорога до істинного щастя, дорога до святості, але також і дорога до істинної любові. Бо лише той зможе збагнути зміст Божих заповідей, хто навчиться любити», – наголосив Глава УГКЦ.

«Він говорив, – вів далі Блаженніший Святослав, – що лише той, хто вміє любити, може бути вповні свободним. Бо та любов буде в нього рушійною силою, яка є здатна подолати будь-які обмеження. Буде тим компасом, який допоможе відрізнити правду від брехні. Та свобода, до якої ми всі так прагнемо, повинна мати певний напрямок, інакше вона є порожньою».

Та свобода своїм змістом і душею має покликання любити і бути любленим. «Тому він каже, що справжня свобода є вимоглива. Вона потребує зрілого сумління».

Ще одна фраза зачепила мене до глибини серця двадцять років тому: "Справжня свобода більше коштує і вимагає, ніж неволя". Тому той, хто любить, хто готовий у цьому світі бути свідком, як нас любить Господь Бог, той, хто не віддурається, не зречеться тої любові, яку Бог має до нас, здатний до істинної

визвольної всеосяжної свободи, яка дає можливість людині стати щасливою».

«Часом наша людська здатність любити триває до першої кризи в наших стосунках. І тоді все наче починає занепадати. Але в школі Божественної любові Христос хоче нам дати свою вічну любов, зробити нас здатними так любити Бога і ближнього, як робить це Він сам», – говорить Предстоятель.

І тоді справді, переконує проповідник, ми начебто зможемо вічно гідно виконувати заповіді Христа любові Бога і ближнього: «Той, хто вернеться додому зі школи Божественної любові, буде найкращим у світі сином для своїх мами

і тата, бо любитиме так, як Бог навчив його любити тата і маму. Чоловік і жінка, які сповнені Божественною любов'ю, будуть здатні тільки в такому випадку творити вірне, нерозривне аж до смерті подружжя. Тому в їхній спільноті любові буде та іскорка Божественної любові, яка дає життя, робить їх здатними сприймати нове життя і бути добрим татом, доброю мамою для своїх дітей».

«Любити так, як Бог. Це ключ до розуміння всякого виду святості», – запевнив духовний лідер українців.

Департамент інформації УГКЦ

«Папа приїхав як паломник вклонитися Церкві-мучениці», – Глава УГКЦ про візит Івана Павла II в Україну

23 червня 2001 року, рівно 20 років тому, Святіший Отець Іван Павло II прибув до Києва, на українську землю – землю, просякнуту кров'ю мільйонів жертв Другої світової війни і мучеників за Христову віру. Першим храмом, у якому молився Папа, став храм святого Миколая УГКЦ на Аскольдовій могилі.

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав вважає, що цей візит був важливим не тільки для нашої Церкви, але й особисто для Папи. «Він приїхав в Україну як паломник вклонитися Церкві-мучениці, яка тріумфально воскресла з мертвих», – каже він в інтерв'ю з нагоди 20-річчя візиту Святішого Отця Івана Павла II в Україну.

«Наша Церква була однією з найбільш переслідуваних Церков ХХ століття. І Папа хотів приїхати до України для того, щоб винести на престоли слави, беатифікувати святих мучеників нашої Церкви. Певною мірою він

хотів показати нашу Церкву світові – Церкву, яка заплатила своєю кров'ю за вірність тій єдності з наступником апостола Петра Київської Церкви, яку УГКЦ несе у своїй ідентичності», – за-

значає Глава УГКЦ.

Такий візит в часі першого десятиліття відбудови структур УГКЦ, на його переконання, був також візитом вдячності Папи Україні і українцям,

вдячності Українській Греко-Католицькій Церкві за її свідчення віри, запечатане кров'ю мучеників.

«Це – відчуття обов'язку схилити голову перед невідомими досі мучениками колись мовчазної Церкви. І він приїхав, щоб беатифікувати цілу когорту наших мучеників за віру, винести їх на престол Вселенської Церкви. Це почуття вдячності за стійку віру під час переслідувань створило контекст паломництва Папи як благовісника миру. Це місія, про яку він сам сказав у своєму слові, і, думаю, найкраще окреслив зміст цього візиту», – вважає Блаженніший Святослав.

Як відомо, зазвичай беатифікації та канонізації мучеників віри здійснювалися майже виключно в Римі. Однак 28 новомучеників УГКЦ Святіший Отець Іван Павло II беатифікував у Львові 27 червня 2001 року.

Департамент інформації УГКЦ

Я довго очікував цього візиту. Двадцять років тому в Україну приїхав Іван Павло II

Готуючись до святкування 10-ї річниці Незалежності, Україна отримала особливий подарунок: пастирський візит Папи Івана Павла II, якого з нетерпінням очікували мільйони католиків, які ще зовсім недавно свою єдність з Наступником святого Петра мусли підтверджувати стійкістю в стражданнях. Але й не тільки католики.

Приєднуючись до відзначень в Україні, приурочених до 20-річчя візиту святого Івана Павла II, запрошуємо згадати, що Папа сказав українцям у перший день свого перебування в Києві.

«Я довго очікував цього візиту й ревно молився, щоб він міг здійснитись. [...] Приходжу до вас як друг вашого благородного народу. Приходжу, як брат у вірі, щоб обняти стількох християн, які серед найважчих страждань зберегли вірність Христові», – це були перші слова, якими двадцять років тому святий наших днів, пам'ять про якого відтоді назавжди оселилася в багатьох серцях, привітав Україну.

Вже з перших слів, сказаних під час церемонії привітання, яка 23 червня 2001 року відбувалася в міжнародному аеропорту «Бориспіль», Папа Войтила запевнив, що прибуває до всіх громадян України: «Незважаючи на відмінності вашої релігійної та культурної приналежності, дорогі українці, вас об'єднують спільні історичні події, а також сподівання та розчарування, які вони принесли із собою».

Він висловив упевненість у тому, що його, як «паломника миру й братерства», приязно приймуть також і ті, які хоч і не належать до Католицької Церкви, однак «мають серце, відкрите для діалогу та співпраці». За його словами, в минулому були як світлі сторінки, так і сумні періоди, «в яких ікона Христової любові була затьмарена». «Прохаючи прощення за помилки, вчинені у далекому

й близькому минулому, й ми, з нашого боку, запевняємо прощення за заподіяні нам несправедливості, – сказав він, підсумувавши: Україна має виразне європейське покликання, яке підкреслюють також і християнські корені вашої культури. Висловлюю побажання, щоб ці корені могли зміцнити вашу національну єдність, запевнюючи здійснюваним тепер реформам життєдайні соки справжніх цінностей, із яких усі могли б користати».

Тема християнського коріння та відповідальності за народ прозвучала й під час зустрічі з представниками влади, підприємництва, науки та культури, що відбулася в президентському палаці. «Слово святого Євангелія міцно в корінілось в усій Європі, приносячи впродовж сторіч надзвичайні плоди цивілізації, культури, святості. На жаль, у своєму виборі народи європейського континенту не завжди були вірні цінностям своїх християнських традицій і, таким чином, історія була змушена записати надзвичайно сумні події зловживань, спустошень, горя», – сказав Іван Павло II, згадуючи про криваві диктатури ХХ століття та шлях українського народу до незалежності.

Глава Католицької Церкви схвально відгукнувся про той факт, що преамбула Конституції України нагадує громадянам про «відповідальність

перед Богом», а тому побажав: «Нехай цінності Євангелія, які становлять частину вашої національної ідентичності, допоможуть вам будувати сучасне й толерантне, відкрите й солідарне суспільство, у якому кожна людина зможе зробити свій особливий внесок у загальне добро, одночасно отримуючи від нього відповідну підтримку для того, щоб у найкращий спосіб розвинути власні дарування».

Звертаючись з окремим напуттям до українських політичних діячів, Папа Іван Павло II нагадував про те, що їхнє завдання полягає у тому, щоб «служити народові, забезпечуючи усім мир та рівність у правах», а тому закликав чинити опір «спокусі використати владу для особистих чи групових інтересів» та завжди «приймати близько до серця долю убогих», діючи так, аби «кожному був запевнений доступ до справжнього добробуту».

Нагадуючи діячам культури про те, що за їхніми плечами – велика історія, Святіший Отець закликав їх, аби, «використовуючи критичний та творчий розум в усіх сферах знання, поєднуючи культурну спадщину минулого з надбаннями сучасності», вони сприяли «справжньому людському поступові, як виразові цивілізації любові». Висловивши сподівання, що навчання богословських наук отримає належне признание з боку цивільної влади,

Глава Католицької Церкви скерував слова перестороги до представників світу наукових досліджень, побажавши, аби «жахлива суспільна, економічна та екологічна чорнобильська катастрофа» завжди залишалася попередженням. «Технічні можливості мусять бути поєднані з незмінними етичними цінностями, щоб, таким чином, забезпечити пошану, яка належить людині та її невід'ємній гідності», – пояснив він.

Врешті, звертаючись до підприємців і промисловців «нової України», Іван Павло II нагадав їм про те, що майбутнє держави залежить також і від них. Він заохочував причинитися до підйому економіки, роблячи внесок, який черпає натхнення з цінностей компетентності й чесності, аби «відновити довір'я у тих, які зваблені спокусою за-

лишити країну, щоб шукати роботу в іншому місці». «У своїй діяльності, – заохочував він, – майте завжди на увазі загальне добро і справедливі права для всіх. Дивіться на особу, а не на прибуток, як мету кожної економіки, щоб була пошанована людська гідність».

Підсумовуючи, Папа зауважив, що людство увійшло в третє тисячоріччя, і на горизонті вимальовуються нові обрії, триває глобалізація розвитку, позначена швидкими й радикальними переминами. «Кожен покликаний з відвагою і довір'ям зробити свій внесок, – підкреслив він. – Католицька Церква перебуває поруч з кожною людиною доброї волі, щоб підтримати зусилля, спрямовані на служіння добру».

За матеріалами «Vatican News»

Велопроща місцями перебування у Львові святого Папи Римського Івана Павла II

У рамках святкувань двадцятиліття приїзду в Україну святого Папи Римського Івана Павла II 19 червня у Львові відбулася велопроща на згадку тих місць, де в час свого візиту побував святий. Її маршрут проліг від знакового храму Різдва Пресвятої Богородиці на Сихові, включаючи Львівську духовну семінарію Святого Духа та місця звершення папських богослужень.

Відвідали учасники прощі і Святоюрську катедру – тут святий Іван Павло II перебував декілька днів і залишив у дарунок особисті реліквії, а також уділив особливе благословення чудотворній Тербовлянській іконі Пресвятої Богородиці, обдаровуючи її своєю вервицею.

На площі святого Юра перед пам'ятником Праведного Митрополита Андрея прочан зустрів Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Разом з

архієреєм учасники прощі звершили спільну молитву. Відтак митрополит привітав моїльників та благословив звершення особливої прощі.

«Святий отець Іван Павло II був дуже виспортуваною людиною. Завжди пам'ятаймо, що займатися добрим спортом – це здоров'я, а займатися ним з любові до Бога – це велике здоров'я. Хай Господь Бог вас усіх благословить, щоби ви завжди були здорові, спортивні, молитовні і побожні, а святий Іван Павло II хай буде вашим покровителем і допомагає вам у вашій прощі», – побажав митрополит, уділяючи благословення.

Велопроща мала особливе духовне наповнення, ставши масштабним звершенням молитви вервиці між п'ятьма її локаціями. Особливу увагу ця подія звернула на спогад проголошення блаженними українських новомучеників,

здійснене в часі папського візиту. Тому останньою точкою прощі стало місце загибелі священномученика Андрія (Іщака), пароха Сихова, що загинув мученицькою смертю під час Другої

світової війни, віддавши життя за Христову віру.

Преслужба Львівської архієпархії

У Львівській Архиепархії відбулася Всеукраїнська проща до Страдчу

У суботу, 26 червня, вірні та духовенство Української Греко-Католицької Церкви звершили прощу до відпустового центру Львівської архиепархії – Страдчу. Тисячі прочан з різних куточків України прибули до цього унікального місця молитви. Архидієцьку Літургію очолив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Главі Церкви співслужив Архидієскоп та Митрополит Львівський Високопреосвященний Ігор з архидієцями та духовенством УГКЦ.

«В цей день дозволяйте мені усіх вас, присутніх тут сьогодні, обійняти силою любові вашої Церкви, щоб ви відчули, що ваша Церква, ваші владика, священники вас люблять. В ім'я Божої любові ми хочемо вам послужити. В останніх двох роках ми багато разів бачили героїське свідчення священника, який не боявся смерті від коронавірусу для того, щоб послужити своїм вірним. Якщо віряни відчувають, що їхній священник їх любить, про них дбає і навіть готовий за них віддати своє життя, то щаслива така парафія, Церква. Такої Церкви навіть ворота аду не зможуть перемогти», – сказав під час проповіді Блаженніший Святослав. Також, згадуючи пам'ять про 80-річчя від дня мученицької смерті блаженних новомучеників УГКЦ священника Миколи Конрада та дяка Володимира Прийми, Глава Церкви зазначив, що сьогодні усі тут зібралися, щоб подякувати Богові і мученикам за те, що силою своєї любові посвідчили Христа аж до мученицької смерті в ім'я Божої любові.

Також Предстоятель підкреслив, що сьогодні в особливий спосіб Церква молиться за мирян. І побажав: «Нехай благодать Святого Духа спочиває на нашому Божому людові. Приймім сьогодні ту любов, яку Господь Бог посилає нам у тій Божественній Літургії. Приступаймо до Святої Тайни Сповіді, бо це є момент, коли особливо відчуваємо, що Бог мене пригортає і каже: «Прощаються тобі твої гріхи». Бо немає такої провини, яку Бог би не міг своєю любов'ю подолати, знищити. У сповіді Господь обіймає мене як свою найулюбленішу дитину і зливає на мене свою благодать. Приступіть сьогодні до Причастя Тіла і Крові Спасителя. Бо той вогонь Божества, який зійшов на апостолів у вигляді язиків Святого Духа, зійде й на вас, коли ви прийматимете Тіло і Кров нашого Спасителя тут у Літургії. Нехай Божа любов дасть нам сили жити, вистояти, пережити усі негаразди. Нехай сила Божої любові запалить і зміцнить Україну».

Під час прощі Патріаршою грамотою нагородили голову Івано-Франківської селищної ради Ірину Перун. «Оцінюючи ваш внесок в організацію прощі до Страдчу Львівської архиепархії, складаємо вам сердечну подяку

та висловлюємо визнання і похвалу. Вашу жертвність спроможний належно оцінити лише Господь...» – мовиться у грамоті.

Відтак митрополит Ігор висловив слова подяки Блаженнішому Святославу: «Ваше Блаженство Патріарше Святославе, дуже дякую Вам від себе і від зібраних тут у Страдчу, щоб разом з нами помолитися. Дякуємо Вам за молитви, за слово, яке Ви скерували до нашого вірного люду. Як бачимо, що люди люблять Вас, моляться за Вас, хочуть бачити Вас, і хай так продовжується. Хай Господь Бог благословить Вас щедрими духовними дарами, добрим здоров'ям на многії та благії літа!» Також митрополит приві-

тав Главу Церкви з 27-ю річницею ієрейського рукоположення, яке Блаженніший Святослав отримав цього дня 1994 року.

На закінчення митрополит Ігор запросив усіх на прощу до Страдчу на наступний рік, яка відбудеться 26 червня 2022 року.

Адміністратор відпустового центру «Страдч» отець Іван Колтун спільно з дітками-пластунами привітали піснею Патріарха та подякували за участь у прощі на Страдчанській землі.

На завершення прощі всі учасники отримали повний відпуст, який уділив Блаженніший Святослав, та спільно помолитися за Україну.

*Пресслужба
Львівської архиепархії*

Сенат обрав ректором Українського католицького університету отця Богдана Праха

На засіданні сенату Українського католицького університету 25 червня шляхом таємного голосування сенатори УКУ обирали ректора університету. За одностайним рішенням сенаторів, о. Богдан Прах продовжить очолювати Український католицький університет протягом наступного терміну.

Засіданню сенату передувала Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив президент УКУ митрополит Борис (Гудзяк). Під час засідання сенату голова номінаційного комітету Андрій Гундер поінформував сенаторів про перебіг конкурсу на посаду ректора УКУ та оголосив порядок проведення виборів. Відтак о. Богдан Прах представив звіт за період свого ректорства і програму розвитку університету під назвою «Будувати на міцних фундаментах».

Архиєпископ і Митрополит Філадельфійський, президент Українського католицького університету владика Борис, аргументуючи своє рішення про внесення кандидатури отця Богдана Праха на голосування сенату, наголосив: «Я захоплений процесом виборів ректора: у світі, де відбуваються баталії за владу, брутальні кампанії – сьогодні відбувся дуже чіткий, прозорий і одностайний процес консенсусу, зібрання і сопричастя спільноти навколо свого лідера. Отець Богдан представив звіт феноменального розвитку університету: за час його керівництва УКУ втричі зріс щодо кількості студентів, програм, будинків, викладачів. Відбулося утвердження принципів та основ Українсько-

го католицького університету, і отець Богдан уже має кандидата на свого наступника, якому він хоче передати владу і, передовсім, відповідальність. Бо бути ректором – це, передовсім, відповідальність: свідчити, служити, спілкуватися, бути в сучасний спосіб християнином-лідером у різних сферах – це спадщина отця Богдана Праха і це те, що він передає цілій спільноті та Україні».

Після запитань сенаторів до кандидата та обговорення його програми відбулося таємне голосування, підсумком якого стало обрання ректором УКУ на другу каденцію о. Богдана Праха.

З вересня 2013 року, після призначення владика Бориса (Гудзяка) на служіння у Паризькій єпархії святого Володимира Великого, отець Богдан Прах перейняв відповідальність за університет як виконувач обов'язків ректора. У 2016 році о. Богдан Прах обрали на першу каденцію ректорства.

Додамо, що, відповідно до статуту УКУ і положення про вибори ректора, після зустрічей із кандидатами, номінаційний комітет передає свої висновки, а також рекомендації ректорату та вченої ради УКУ президентові університету. Опісля саме президент виносить на розгляд сенату кандидатуру на посаду ректора, попередньо представивши її Великому канцлеру УКУ, Главі УГКЦ Блаженнішому Святославу. Президент має право вносити одну чи більше кандидатур на розгляд сенаторів із запропонованих йому номінаційним комітетом.

Наприкінці отець-ректор подякував усім за висловлену довіру: «Ми відважно мріємо, і про це свідчить наша візія університету в 2025 році. Вдячний нашій спільноті, вченій раді і ректорату за висловлену довіру продовжувати очолювати наш університет задля реалізації цих амбітних стратегічних планів. Дякую нашому Великому канцлерові Блаженнішому Святославу, нашому президентові владіці Борисові і сенату УКУ за запрошення провадити університет до нових вершин. Ми розраховуємо на підтримку сенаторів як провідників нашої наступної кампанії з пошуку коштів на розвиток університету та реалізацію Стратегії 2025 «Університет, який служить». Лише за вашої дієвої підтримки і лідерства ми можемо бажати великого».

Відділ інформації УКУ

Блаженніший Святослав: «Церква сьогодні є такою, якими є її миряни»

26 червня в УГКЦ – День мирян. Хто такі миряни і яка їх роль у житті Церкви? Що вони можуть робити для розвитку Церкви, для розширення її простору, передусім духовного? Про це напередодні цього дня в програмі «Відкрита Церква» говорив Глава УГКЦ Блаженніший Святослав.

Загалом Церква як інституція переживає непрості часи в сучасному секуляризованому світі. І в цьому контексті багато експертів згадують Другий Ватиканський Собор 1962-1965 років, однією із цілей якого була більша відкритість до світу і людей, і проводять паралелі з нинішнім часом та потребою Церкви йти до людей, відповідати на потреби і запит мирян. Але чи немає в такому разі небезпеки для самої Церкви втратити релігійну основу і перетворитися на певного типу громадську організацію?

Блаженніший Святослав вважає, що такої небезпеки немає, доки люди залишаються християнами і збираються, гуртуються й діють в ім'я Бога, у якого вірять.

«Перше питання такого типу: в ім'я чого чи кого ми разом збираємося? Християни, миряни збираються в ім'я того Бога, у якого вірять. Тому наші мирянські спільноти за своєю суттю є спільнотами віруючих людей, які збираються для того, щоб ділитися своєю вірою, щоб бути активною частиною Церкви», – каже Глава УГКЦ.

Глава УГКЦ підкреслив, що саме миряни творять Церкву як спільноту в ім'я Бога, саме вони є Церквою. І ця Церква потребує простору, щоб зростати у вірі. «Інколи ми говоримо про роль і місію мирян у Церкві. Але миряни і є Церквою. Тому для нашого мирянства необхідний простір, щоб зростати духовно, зростати у вірі».

Безумовно, миряни впливають на розвиток Церкви, яка йде за своїми вірними – і географічно, і духовно.

«Справді, Церква сьогодні є такою, якими є її миряни. Церква є там, де є миряни. Ми сьогодні говоримо що наша Церква – УГКЦ – є глобальною Церквою. Але вона стала глобальною завдяки кому? Завдяки своїм мирянам, які в різних хвилях глобалізації виїхали в різні країни світу і там заснували поселення. І перше, що будували наші емігранти – церкву, довкола якої вибудовували своє господарське, культурне, національне життя. Потім за ними йшли священники, монахи і монахині, а відтак єпископи. І ось ми сьогодні маємо нашу Церкву майже на всіх континентах земної кулі», – стверджує Предстоятель.

«Останній яскравий приклад – наш наймолодший екзархат в Італії. Пригадую, як у 90-х роках туди масово поїхали на заробітки наші віруючі жінки, і там, в Італії, вони дуже хотіли своєї Церкви, будучи в обставинах тяжких поневірян. І наші священники пішли за ними, тому ми сьогодні маємо нову церковну структуру», – додає він.

Блаженніший Святослав вважає, що немає небезпеки дехристиянізації чи секуляризації об'єднань мирян, тому що це – об'єднання віруючих людей.

«Якщо наші миряни об'єднуються в ім'я Боже, гуртуються саме для того, щоб бути Церквою, немає жодної небезпеки дехристиянізації таких мирянських спільнот. Навпаки, активні миряни будуть дуже вимогливими до своїх священників, не дадуть священнику засидітися в захристії за чашкою кави. Вони будуть постійно приходити до нього з новими ініціативами, новими завданнями, новими пропозиціями, будуть готові самі всі ті речі реалізовувати. Але, очевидно, вони потребують певного простору, який священник повинен відкрити для наших активних мирян у нашому церковному житті. Обов'язок доброго пастиря, єпископа чи священника, – дати простір для творення таких мирянських спільнот», – зазначає Глава УГКЦ.

Незвичайна відпустка звичайного священика

Це інтерв'ю є своєрідним «порадником» для багатьох молодих людей, які хочуть бачити цей світ кращим

Дев'ять місяців фізичних тренувань і ретельної підготовки. Для чого? Для того, щоб здійснити мрію багатьох. Для того, щоб підтримати українських дітей з обмеженими можливостями. Для того, щоб показати, що все ж таки можна змінити світ на краще. Для того, щоб заохотити до іншого, більш благородного способу мислення і дій, аніж власна комфортна зона. Для того, щоб по-особливому провести відпустку. Для того, щоб надихнути! Це канадський греко-католицький священик із Саскатуну українського походження, військовий капелан і звичайний 58-річний сім'янин, батько чотирьох дітей, дідусь чотирьох онуків – отець Іван Нагачевський, який планує здійснити подорож на велосипеді довжиною 2000 км і зібрати кошти на інвалідні візочки для дітей із навчально-реабілітаційного центру «Джерело» у Львові і не тільки.

– Отче Іване, чи здійснювали Ви раніше такі велосипедні подорожі?

– Так, трічі. Перша мандрівка довжиною 750 км через провінцію Саскачеван тривала три дні. Наступна була від Едмонтону до Камлупса (Kamloops), – вже не пригадую, скільки кілометрів і скільки днів, але вона була чудова, оскільки я їхав через гори. Остання – з Кеш Кріка (Cash Creek, Британська Колумбія) через Ванкувер і до Ванкуверських островів (1000 км).

– Що мотивувало Вас обрати саме «Джерело» і чому саме інвалідні візочки для дітей?

– 3 жовтня 2019-го по травень 2020 року я перебував в Україні як капелан тренувальної місії з Канади, відомої як операція «UNIFIER». Я мав нагоду співпрацювати з «Джерелом», відвідав їх близько десятка разів і закохався в їхню діяльність. Більшість із цих дітей мають візочки. Однак діти ростуть, і через рік чи два їм потрібен буде інший. Але те, що зачепило мене найбільше, це була майстерня з ремонту візочків. Вона справді потребувала праці і нашої допомоги. Завдяки Фундації «Boomers Legacy» нам вдалося їм допомогти. Однак їхня потреба є ще більшою, і ми знову хочемо їм допомогти, бо їхня праця є фантастичною. Плануємо також обдарувати візочками й інші місця України. Я хочу, щоб завдяки нашій допомозі такі організації як «Джерело» могли ще більше розвиватись, а хочу, щоб діти були щасливими.

– Яка головна мета Вашої велоподорожі?

– Головна ціль – це моя відпустка: відпочити, змінити середовище, зробити щось кардинально інше від моєї буденності, щоб відновитись і таким чином ще краще виконувати свої обов'язки священика та капелана. Вибираю велосипед, тому що так можна відчувати і слухати природу, а гори – це те, що ти не досвідчиш, якщо будеш їхати автівкою.

Для мене це також те, що задовольняє мій інтровертний характер: це проведення часу з собою та з Богом. Це пригода «батька-дочки», оскільки моя дочка Ніна супроводжуватиме мене як пара-медик в окремому авто, вона буде моїм особистим лікарем. Це допомога людям, це збір коштів на інвалідні візочки, це заохочення людей виходити з комфортної зони і мислити понад. Не знаю, що з цього всього є найважливішим: це комплекс різних мотивів, які спонукають мене здійснити таку подорож.

– Як виникла сама ідея цієї веломандрівки? Хто чи що надихнуло Вас?

– Мій племінник Джуліан у свої 20 років зламав хребет. Він був змушений навчитись жити в інвалідному візку. Всупереч безлічі перешкод – фізичних, психологічних, моральних, та багатьох операцій, – йому все ж таки вдалося навчитись жити в інвалідному візку, стати успішною людиною, здійснити неймовірні досягнення, зробити багато фантастичних справ, стати адвокатом. Таких історій є дуже багато і вони всі мене надихають. Все, що я робитиму, це крутитиму педалями й у будь-який час можу зійти з велосипеда. Такого привілею не мають люди в візку: вони не можуть з нього зійти, вони залишаються у ньому.

– Скільки годин тренувань Ви відводили щоденно, скільки кілометрів здійснювали?

– На початку це було небагато, від 4-х до 10-ти годин на тиждень. З кожним тижнем кількість годин поступово зростала. Згодом мої тренування складалося 10-15 годин на тиждень. Зараз я, звичайно, можу більше, однак не хочу виснажувати своє тіло в останні тижні. Я – у хорошій і достатній формі для того, щоб здійснити цю подорож.

– Як Вам вдавалося знаходити час для інтенсивних тренувань всупереч Вашому дуже зайнятому графіку?

– Це хороше питання і не було так легко. Я розумів, що інколи недостатньо проводжу якісного і кількісного часу з моєю дружиною Дебі через мої тренування, зайнятість у єпархії, військові обов'язки чи різні клопоти по дому. Це було постійне балансування мого часу, і я мав бути уважним, щоб не занедбати те, що є найважливішим.

– Що ще Вам довелося змінити у своєму способі життя, щоб підготуватись до веломандрівки?

– Харчування. Я змушений був харчуватись щодня вдвічі більше. Я набирав більше ніж три тисячі калорій в день. В інтенсивні дні своїх тренувань я досягав 4000-5000 калорій в день. Змінилась також моя гідратація. Я змушений був пити набагато більше води, купляв або ж власноруч робив спортивні напої, і вони мені допомагали. Коли я на велосипеді, я міг легко випити два літри води за дві години.

– Що для Вас було найлегшим у підготовці до велоподорожі?

– Усе. Я не роблю це через біль чи

через те, що трактую цю подорож як працю. Однак я пригадую, що одного разу була ситуація, коли я змушений був їздити одним маршрутом впродовж двох тижнів. Тоді я відчув це як обов'язок, як зусилля з мого боку, і мене це на мить обтяжило. Це мені не сподобалось, і тоді я сказав: та це ж все для мене, щоб я міг весело провести час, зробити фотографії птахів чи тварин, зустрінись з природою, зі своїм власним тілом! Чому? Тому що це все пов'язане з Богом.

Також коли я мав звичайні велоподорожки, то зустрічав чимало цікавих людей, зупинявся і розмовляв з ними: доглядачем птахів, чоловіком, який, як виявилось, знав мого батька. Різні люди ділилися своїми неймовірними історіями.

– Перелічіть, будь ласка, те, що Вам довелося зробити для того, щоб бути належно підготовленим.

– Підготовка вимагала багатьох речей. Окрім фізичних тренувань, це прокладення відповідного маршруту. Гравійними дорогами їздять багато напіввантажівок, тому ми повинні були подумати про радіозв'язок з ними, адже потрібно було попередити їх про місце мого пересування для того, щоб вони могли сповільнитись. Коли вантажівка мінає тебе по гравійній дорозі, а в тебе лише два колеса, це може бути небезпекою.

Мені також потрібно було подбати про місце для ночівлі, про раціон їжі, воду, домовитись про все з донькою. Через можливу небезпеку з боку хижих тварин я не міг взяти намет. Тому я обладнав відповідний кемпер, де ми можемо спати, приймати душ, ходити в туалет. Це все вимагало ретельних роздумів, планування, підготовки і часу. Ми плануємо рибуловити, тому треба було подумати про все необхідне для цього. Ми беремо каное, щоб бути на воді. Таких речей є безліч.

Також все, що стосується реклами: вебсайт, фейсбук, різні партнери, зустрічі з Лицарями Колумба, владиною Брауном Байдою, місцевим управлінням, зв'язки з Україною – все це вимагало багато годин підготовки.

– На Вашу думку, які особисті якості є необхідними для здійснення такого задуму?

– На мою думку, потрібно мати бажання гарно провести час, мати витримку, любити виклики, мати пригодницький запал, особисто для мене це має бути молитовним. Необхідно мати впорядковані цілі, думати про людей, яким допомагаєш. Інколи, коли гадаєш, що на сьогоднішній день достатньо, скажи собі: я можу зробити трішки більше для них, адже вони потребують моїх зусиль.

– Що чи хто надихає Вас бути наполегливим в досягненні мети?

– Я не маю проблем із наполегливістю. Я тренуюсь із жовтня місяця щоденно, окрім 4-5 днів на місяць, які роблю собі вихідними. Мені не доводилося примушувати себе до тренувань. Моя наполегливість є всередині мене; це не я, що виявляю витримку: це щось всередині мене, що штовхає мене, щось що мотивує мене, але це не я.

– Опишіть коротко план і свої очікування від мандрівки?

– Ми вирушаємо 28 червня. В цей день ми з Ніною спакуємо всі речі і їдемо до шахти Клүф-Лейк (Cluff Lake). Ця дорога займе нам два дні. Звідти почнеться моя веломандрівка. Місцем прибуття будуть Кам'яні Пороги (Stoney Rapids).

Моя велоподорож складає 2000 км. Я планую її здійснити за 21 день. Це в середньому 100 км в день, але також будуть вихідні дні; будуть дні, коли я буду їхати менше; можливо, за хороших погодних умов мені вдасться зробити 150 км. Все залежить від погоди та умов дороги.

Якщо мені буде виходити їхати 5-7 км за годину і це буде проти вітру, по гравійній дорозі й угору, то цей день буде так само успішним, як день, коли їхатиму 30 км за годину по хорошій дорозі та за вітром. Моє серцебиття має залишатись 140 ударів за хвилину і не більше, я не виснажуватиму себе.

– Чи, окрім Вашої дочки Ніни, ще хтось супроводжуватиме Вас?

– Так, це буде її кіт Джемі. Це пригодницький кіт, тренований. Ніна призвичаює його до рятувального жилета. Ми вчитимемо його плавати в каное.

– Які організації чи люди Вам допомагають?

– Я отримав вже дуже багато допомоги. Перш за все це Українська католицька єпархія Саскатуну, люди нашої єпархії і поза нею. Я також отримую допомогу з іншого мого місця праці військового капелана в плані різних речей для подорожі, як ото як їжа, кухонна плита, паливо та інше.

Благодійна Фундація Лицарів Колумба займається всією адміністративною стороною. Також допомагають місцева Рада Лицарів Колумба, Канадська фундація інвалідних візків (Canadian Wheelchair Foundation), організація NRT (Northern Resource Trucking) забезпечує мене радіозв'язком (СВО-Citizen's Band Radio), щоб спілкуватися з вантажівками на дорозі й оминати можливу небезпеку.

Багато інших організацій допомогли і допомагають мені. Інколи я отримую 10-20% знижки на товари, коли розповідаю, для чого вони. Багато малих придбаних речей є дуже необхідними.

– Що б Ви порадили молодій людині, яка хоче здійснити щось подібне?

– Завжди починати з малого і поступово зростати. Спочатку розпочни із сидіння на велосипеді, відчуття балансу, тоді їдь вулицею, тоді з друзями по узбережжю річки, і так збільшуй поступово дистанцію. Здійсни малу подорож, згодом – комплекс малих подорожей, які поступово переростуть в одну велику дистанцію. Необхідно практикуватися в багатьох речах, щоб здійснити одну велоподорож на довгу відстань. Ти можеш проїхати на велосипеді 100 км один день, однак на наступний тебе буде вже все боліти. Але якщо тобі потрібно проїхати 100 км кожен день впродовж 20 днів, твоє тренування має бути зовсім іншим. Не бійся, починай з малого, знайди собі наставника, прислухайся до порад людей, аналізуй. Я мав особистого тренера, дієтолога, з якими консультувався. Моя дружина Дебі допомагала приймати важливі рішення, Ніна надавала велику підтримку. Тобто не було так, що я мав ідею і взявся до її реалізації одразу. Я мав ідею, зібрав думки і допомогу багатьох людей та створив план.

– Як і чому підтримки Ви б дали молодій людині з своєю ідеєю?

– Ти маєш безліч можливостей, здібностей; ти – обдарований і сильніший, ніж ти думаєш, мудріший, ніж ти думаєш, маєш більше енергії, ніж ти думаєш, – лише почни. І якщо хтось тобі скаже: ти не зможеш, ти заслабкий, цього недостатньо, ти відповіси: я зроблю все, що в моїх силах, я зустрінусь зі своїми страхами. При цьому завжди буду думати про фактор безпеки, буду достатньо кмітливим у протистоянні своїм страхам. Я особисто дуже часто зустрічаюсь із власними страхами.

– Чи є ще щось, що б Ви хотіли додати?

– Прошу вашої молитви.

Розмовляла **Вікторія Марко**, голова молодіжної комісії Української католицької єпархії Саскатуну Джерело: «Дивенсвіт»

Ієрейське рукоположення диякона Ореста Єлізарова

3 червня, у день спогадування пам'яті святих великих царів, рівноапостольних Константина й Олени, Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор відвідав парафію Благовіщення Пресвятої Богородиці, що у Львові (вул. Пасічна, 83). Тут владика звершив Архієрейську Божественну Літургію, до співслужіння якої долучилися сотрудники парафії та запрошене духовенство. В часі богослуження архієрей рукоположив у священство диякона Ореста Єлізарова.

*Преслужба
Львівської архієпархії*

«Церква має служити не лише в'язням, а й особам, які зазнали непоправних втрат внаслідок злочинів», – владика Петро Лоза

виконання).

Напередодні відзначення великого свята Трійці в'язні цікавилися духовним змістом євангельської події народження Церкви. Єпископ Петро підбадьорив ув'язнених на їхній дорозі каяття й надії. Він наголошував на священному значенні часу життя людини, який є також Божим часом навіть у в'язниці.

Довічний вирок – вища міра правосуддя відносно найтяжчих кримінальних злочинів, у більшості випадків пов'язаних із загибеллю людей. На жаль, зранені важкими наслідками злочинів, в'язні часто витісняють свою провину зі сфери власної відповідальності та перекладають її на правосуддя, на інших людей та й на цілий соціум. Також, визнавши свою провину, вони не раз втрачають надію на прощення в Бога і в людей, впадають у відчай.

Страждання з приводу втрати близьких людей несуть їх рідні. Інколи служіння милосердя до в'язнів жертви злочинів та їх рідні сприймають як критику правосуддя та байдужість до втрат, яких вони зазнали. Цю проблему добре розуміють душпастирі. Тому владика Петро завжди наголошує на необхідності Церкви служити не лише в'язням, а й особам, які зазнали непоправних втрат внаслідок злочинів. Це складна проблема може бути представлена в ініціативах служіння парафіяльних священників та християнських спільнот на території кожної єпархії.

Пенітенціарне душпастирство УГКЦ

Митрополит Львівський відвідав Дрогобич

21 червня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, з пастирським візитом відвідав м. Дрогобич. Тут з нагоди престольного празника катедрального собору Пресвятої Трійці архієрей звершив Божественну Літургію, в якій йому співслужили Преосвященний владика Ярослав, єпарх Самбірсько-Дрогобицький, Преосвященний владика Григорій, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, а також численне місцеве та запрошене духовенство.

Згадуючи у проповіді подію Зіслання Святого Духа на Христових учнів та апостолів, митрополит наголосив, що завдання християн, їхня місія – повсякчас і через усе свідчити: «Учням слід молитися, діяти, очікувати Божої допомоги, а не стояти на місці. Христова Церква, її вірні не можуть стояти на місці. Необхідно тим, хто впав під тягарем гріхів, підніматися, а хто знаходиться у Божій ласці – з більшою силою та відвагою практикувати побожне життя, одягатися силою Святого Духа, наповнюватися Його святими дарами». Проповідник звернув увагу на необхідність дослухатися і довіряти дії Святого Духа, завжди дбаючи про спасення своєї душі, на яке Він нас надихає. Господь бажає врятувати своє творіння, але людина повинна відгукнутися на поклик Його любові. «Нічого дорожчого не існує в світі понад безсмертну душу людини! Коли людині дорога одна втрачена вівця зі сотні, то Богові більш вартісна одна людська душа від усіх скарбів світу. Бо Пресвята Трійця покликала світ і людину до життя», – наголосив архієрей, закликаючи: «Прославляймо Пресвятую Трійцю, славимо й запрошуємо Святого Духа, щоб наповнював нас своїми дарами та успішно провадив святу Церкву дорогою спасіння!»

По завершенні Літургії відбувся також Чин освячення води, якою архієреї благословили вірних.

Преслужба Львівської архієпархії

Проща медичних працівників до Зарваниці

12 червня в Марійському духовному центрі «Зарваниця» відбулася проща медичних працівників. Напередодні свого професійного свята лікарі, фельдшери, медичні сестри та інші працівники медичної сфери Тернопільщини прибули до відпустового місця.

Розпочалося паломництво зі спільної молитви. Божественну Літургію на подіумі Марійського духовного центру очолив адміністратор малої базиліки Зарваницької Матері Божої о. Дмитро Квич разом із ректором Марійського духовного центру о. Володимиром Фірманом, головою Комісії душпастирства охорони здоров'я Тернопільсько-Зборівської архієпархії о. Андрієм Желізком та медичними капеланами архієпархії.

За доброю традицією, від імені Архієпископа і Митрополита Тернопільсько-Зборівського Василя (Семенюка) та духовенства о. Дмитро привітав увесь колектив медичних працівників з професійним святом та висловив щирі слова подяки за їхню жертвовну працю у такий нелегкий час боротьби з пандемією. Вітальну грамоту з нагоди особливої прощі отримала директор департаменту охорони здоров'я Тернопільської ОДА Ольга Ярмоленко – на знак вдячності усім медикам за дар служіння та вміння робити добро й милосердя.

На завершення прощі відбулося освячення води, молитва на Хресній дорозі, відвідини величних святинь Марійського духовного центру.

Преслужба Марійського духовного центру

4 Євхаристійні чуда, які не мають наукових пояснень

В той час як вигляд хліба і вина залишається, їх сутність повністю перемінюється (Божою силою) в Тіло і Кров Христа. Це вчення Церкви базується на Писанні і традиції та залишається незмінним у своїй суті ще від часів апостолів. Однак Церква визнає, що часом Бог втручається в більш наочний спосіб і може навіть змінити вигляд хліба і вина, перетворюючи їх у видимі Тіло і Кров. Або ж Бог може в чудесний спосіб зберегти освячену гостію незмінною впродовж тривалого періоду часу, що не є природно для хліба.

Хоча Церква базує своє вчення не на цих чудесах, а на Христовому слові, однак коли Бог робить такі чудеса, то зазвичай віра у євхаристійну присутність Ісуса Христа значно зростає.

Пропонуємо Вашій увазі історію чотирьох євхаристійних чудес, яких досліджували провідні науковці світу, і зрештою дійшли висновку, що наука не здатна пояснити ці чудесні явища.

1. ЛАНЧАНО, ІТАЛІЯ

Ще у VIII-му столітті один священик сумнівався в реальній присутності Христа у Євхаристії. Одного дня під час Літургії, після освячення, хліб і вино візуально перетворились на тіло і кров. У 1970-71 рр., а потім у 1981 році було проведено наукове дослідження під проводом науковця Одоардо Лінолі, професора анатомії і

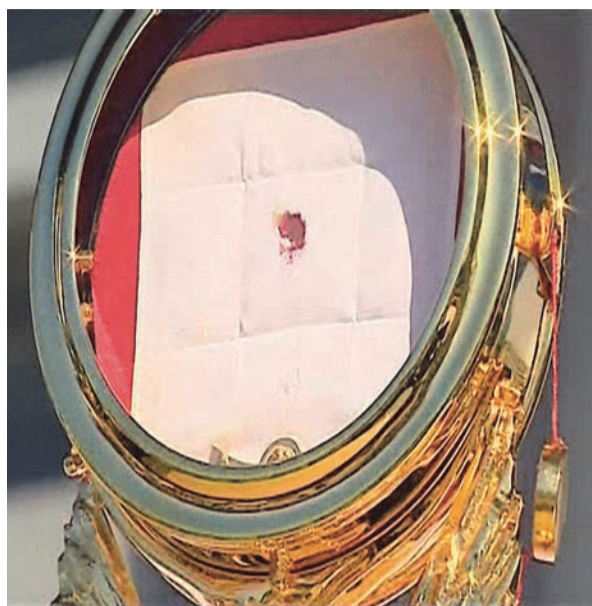

історії патологій, хімії та клінічної мікроскопії. Йому допомагав професор Руджеро Бертеллі з університету Сієни.

Вони дійшли висновку, що тіло є серцевою тканиною, що містить артеріоли, вени та нервові волокна. Група крові (як і в усіх інших підтверджених євхаристійних чудесах) – IV (AB). Згодом Вища рада ВООЗ призначила комісію науковців, які повинні були перевірити висно-

вки лікаря. Їхня праця тривала впродовж 15 місяців, було проведено близько 500 досліджень, в результаті чого було доведено нездатність науки пояснити це явище.

2. ЛЕГНІЦА, ПОЛЬЩА

У 2013 році єпископ Збігнев Керніковскі з єпархії Легніці заявив: «25 грудня 2013 року, під час уділення Святого Причастя, освячена гостія впала на підлогу. Її підняли і поклали у контейнер з водою (vasculum). Згодом з'явилися плями червоного кольору. Колишній єпископ Легніці Стефан Ціхі призначив комісію, яка мала дослідити це явище. В лютому 2014 року невеличкий червоний фрагмент гостії відокремили і поставили на корпорал. Комісія дозволила взяти зразок для того, щоб провести ретельне дослідження у відповідних дослідницьких інститутах».

Після дослідження Відділення судової медицини заявило: «У гістопатологічному зразку було виявлено тканини, що містили фрагменти частин перехресних м'язів... Тканина має найбільшу схожість із серцевим м'язом, зі змінами, що часто виникають під час агонії. Генетичні дослідження вказали на людське походження тканини».

3. БУЕНОС-АЙРЕС, АРГЕНТИНА

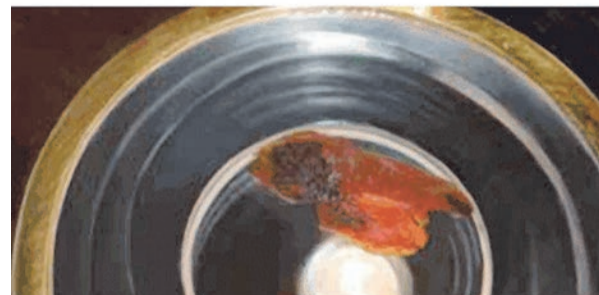
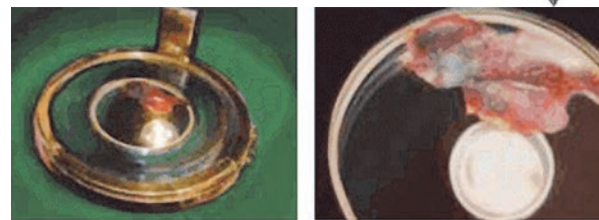

8 серпня 1996 року, коли о. Алехандро Пезет завершив Літургію в парафії Santa María у Saballito Almagro, одна жінка повідомила, що на свічнику позаду храму лежить осквернена освячена гостія. Отець Пезет поклав її в посудину з водою і закрав у дарохранильницю.

Наступного дня священик відкрив дарохранильницю і побачив, що гостія перетворилась на субстанцію з кров'ю. Про чудо повідомили кардиналу Хорхе Бергольйо (майбутньому Папі Франциску), котрий наказав провести дослідження чуда після того, як закривавлена гостія не змінювала вигляд впродовж кількох років.

5 жовтня 1999 року, в присутності представників кардинала, науковець д-р Рікардо Кастанон Гомес взяв зразок фрагмента і відправив у Нью-Йорк для аналізу.

«Одним із науковців, що проводили дослідження,

був д-р Фредерік Зубіґа – відомий кардіолог і судовий патологоанатом. Він визначив, що субстанція була справжнім тілом і кров'ю, що містили людські ДНК. Зубіґа засвідчив, що «проаналізований матеріал є фрагментом серцевого м'язу, що міститься на стінці лівого шлуночка, близько до клапана. Цей м'яз відповідальний за скорочення серця. Слід нагадати, що лівий серцевий шлуночок качає кров до усіх частин тіла. Серцевий м'яз перебуває в запальному стані і містить велику кількість білих кров'яних клітин. Це вказує на те, що серце було живим у ту мить, коли було взято зразок. Відповідно до моєї точки зору, серце було живим, оскільки білі клітини вмирають за межами живого організму. Для продовження життя їм потрібен живий організм. Тому їх присутність вказує на те, що серце було живим у час, коли був взятий зразок. Що більше, ці білі клітини крові проникли в тканину, що вказує на те, що серце перебувало під великим стресом, наче його власника сильно били в груди».

4. ТІСТЛА, МЕКСИКА

21 жовтня 2006 року, під час парафіяльних реколекцій, освячена гостія, яку якраз мали роздавати, пролила червону субстанцію. Місцевий єпископ Алехо Савала Кастро скликав теологічну комісію, яка мала б дослідити автентичність цього чуда. В жовтні 2009 року він запросив д-ра Рікардо Кастанона Гомеса провести наукове дослідження разом із командою науковців і перевірити чудесну природу явища (д-р Гомес напередодні якраз завершив розслідування чуда, що відбулось в Буенос-Айресі).

Наукове дослідження, яке проводили з жовтня 2009 року по жовтень 2012 року, оприлюднило такий висновок: «Червона субстанція, над якою провели аналіз, відповідає крові, що містить гемоглобін і ДНК людського походження. Два дослідження, які видатні судмедексперти проводили різними методами, показали, що субстанція походить зсередини, що виключає гіпотезу про те, що хтось міг ввести її ззовні. Група крові – IV, як і в дослідженні гостії в Ланчано та Турінській плащаниці. Мікроскопічний аналіз збільшення та проникнення показав, що верхня частина крові була згорнута від жовтня 2006 року. Більше того, в лютому 2010 року нижні шари показали присутність свіжої крові. Це явище не має природного пояснення».

Тренінг для духівників та організаторів літніх молодіжних таборів

17 червня у Львові відбулася зустріч духівників та організаторів літніх молодіжних таборів для обговорення основних засад праці та вдосконалення майстерності. Подію організувала комісія у справах молоді Львівської архієпархії УГКЦ. Тренінг «Про табір», проведений під відкритим небом біля озера на території філософсько-богословського факультету УКУ, зібрав близько сотні учасників.

«Головна мета нашого заходу – проговорити про табір, як його правильно облаштувати при парафіях, або виїзні, або наметові. Будемо дивитися на це з чотирьох перспектив: юридичної, медичної, маркетингової і розмірковуватимемо над роллю духівника. Наша панельна дискусія зосереджена саме на цьому. Щодо юридичних моментів нам розповість Наталія Суботіна з Львівської міської ради, про маркетингові навички розповідає Олена Кулигіна і також отець Андрій Максимович, який знімає відео. Духівниками будуть отець Юрій Остап'юк з Центру студентського капеланства і отець Степан Мишковський. Також медики поділяться інформацією про медичну складову табору», – розповів о. Володимир Битюга, голова комісії у справах молоді Львівської архієпархії.

Захід розпочався із молитви Тезе, яку супроводжували своїм співом отець Олексій Саранчук та сестра Єлена (Герасим), МНІ. Учасники мали можливість спільної трапези та неформального спілкування й ділення досвідом.

Наступного року організатори планують організувати таке зібрання для духівників таборів та їхніх лідерів на три дні.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Електронні сигарети. Гріх чи ні?

Чи шкодить куріння електронних сигарет? Розмірковує отець Павло Дроздяк.

Відповідь на це запитання не лежить на поверхні. Це запитання значно глибше. Воно – про те, наскільки ми є вільними у своєму виборі.

Заповідь «не вбий» ми дуже швидко проминаємо, бо ж нікого не вбили, не скривдили. Але ця заповідь також і про цілу низку пристрастей та залежностей, які забирають у людини свободу, а, отже, кривдять, поневолюють її.

І паління – одна із пристрастей. На упаковках сигарет чітко написано застереження, однак серйозно до них мало хто ставиться, а більшість вперто не помічає.

Бували періоди в історії, коли медицина говорила, що паління допомагає, а не шкодить. Люди вдихали тютюновий дим, думаючи, що лікуються. Однак із розвитком науки сталося дедалі зрозуміліше, що тютюн не тільки некорисний, а ще й викликає звикання. А коли я стаю залежним, то хіба я не переступаю заповіді, не вбиваю свій організм, свій час? Дорогоцінний час!

Залежні від паління знаходять час завжди, щоб задовільнити свою пристрасть – декілька хвилин покурити.

Розвивається світ – і розвивається форми подачі залежності. Нам створюють електронну сигарету, яка нешкідлива, має приємний запах. Палить досхочу. Але ж стоп! А для чого ж нам це? Ми

здумувались? Чи не є це спотворенням нашої свободи? Хіба ми вільні, якщо постійно потребуємо чогось, для чого і самі не розуміємо?

Ми звикли говорити, що це не пошкодить – раз спробую і нічого не буде. Однак так думали й Адам та Єва, коли хотіли лише скуштувати плід. Це механізм втрати контролю перед гріхом. Може, не варто себе обманювати? Може варто навчитись просто насолоджуватись життям, не завдаючи собі шкоди і не вбиваючи свого здоров'я? А замість купити електронну сигарету – купити щось і справді корисне для здоров'я?

Записала Тетяна Трачук, «Дивенсвіт»

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широким вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у червні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у червні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Священик УГКЦ просить підтримати створення інклюзивної майстерні печива

У Фастові започаткували соціальний проект на підтримку молоді з інвалідністю. Ініціатором став о. Віталій Марцинюк. У майстерні крафтового печива «Коржик» молоді з інвалідністю зможе працювати та реалізовувати свій творчий потенціал. Зараз проект подали на «Спільнокошт», де сподіваються зібрати необхідну суму коштів для функціонування інклюзивної пекарні.

«Родзинкою майстерні є те, що в ній працюватиме «сонячний хлопець» Микита, який надзвичайно любить випікати та має базову освіту в галузі кулінарії, а його помічницями стануть чудові, сильні жінки, які повірили в себе і вирішили побороти складні життєві обставини шляхом долучення до виробничого процесу майстерні та створення випічки. А кожен, хто купуватиме продукцію, не лише споживатиме смачненьке, а й допомагатиме людям, які прагнуть самореалізації та самозарадності».

Проект втілюють за сприяння «Львівської освітньої фундації».

«Духовна велич Львова»

Відійшов до вічності о. Петро Зеленюх

6 червня 2021 року, на 87-му році життя, упокоївся в Бозі о. Петро Зеленюх.

Отець Петро Зеленюх – священик підпільної Церкви, що брав активну участь у 80-х роках в акціях протесту в Москві, вимагаючи реабілітації УГКЦ. Після легалізації Церкви душпастирював на Яворівщині.

Висловлюємо ширі співчуття рідним та близьким померлого! Єднаємося в молитві за його вічний упокій. Нехай Господь дарує мир і батьківські обійми його душі та приймає свого ієрея у Царство Небесне. Вічна пам'ять!

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____